

Slyvina – Bundel II

Jeroen P. Broks

De Kronieken van Phantasar

Slyvina

Bundel II

Slyvina – Bundle II
Scenario's: Jeroen P. Broks

Omslag:
– Vergrootglas: Public Domain
– Tekst: Jeroen P. Broks mbv CoolText
– Compositie: Jeroen P. Broks

© Jeroen P. Broks, 2025, All rights reserved

Dit boek is geschreven m.b.v LibreOffice
Een vrij office pakket, te downloaden van: <https://www.libreoffice.org/>

*Who's more foolish?
The fool or the fool who follows
him?
(Obi-Wan Kenobi)*

Index

Zoek snel naar de volgende zaken van Slyvina

Index.....4	Kaatje	VI.....261	II.....363
Betaald zetten. 5	Koppelaar...140	VII.....268	III.....366
I.....5	I.....140	VIII.....275	IV.....372
II.....9	II.....145	IX.....280	V.....376
III.....14	III.....149	X.....286	VI.....379
IV.....17	IV.....151	XI.....289	VII.....385
V.....23	V.....159	XII.....292	VIII.....386
VI.....27	VI.....164	Doodje poep297	IX.....389
VII.....32	VII.....169	I.....297	X.....395
VIII.....36	VIII.....173	II.....299	XI.....399
IX.....39	IX.....182	III.....303	XII.....406
X.....42	X.....186	IV.....308	XIII.....410
XI.....51	XI.....190	V.....311	XIV.....414
XII.....56	XII.....196	VI.....314	XV.....417
XIII.....62	XIII.....205	VII.....320	XVI.....421
XIV.....66	XIV.....210	VIII.....327	XVII.....423
XV.....75	XV.....214	IX.....331	XVIII.....427
XVI.....81	XVI.....217	X.....336	XIX.....435
XVII.....85	XVII.....229	XI.....340	XX.....440
XVIII.....90	XVIII.....232	XII.....343	XXI.....447
XIX.....97	XIX.....236	XIII.....349	XXII.....450
XX.....101	De dood van	XIV.....351	XXIII.....454
XXI.....107	Slyvina.....238	XV.....355	XXIV.....456
XXII.....109	I.....238	Sommige	XXV.....460
XXIII.....119	II.....241	Befindo's zijn	XXVI.....464
XXIV.....124	III.....244	gewoon gelijk	Epiloog.....474
XXV.....128	IV.....249	dan anderen.358	Vele millennia later
XXVI.....132	V.....255	I.....358	474
XXVII.....135			

Betaald zetten

I always cheer up immensely if an attack is particularly wounding, because I think, ... Well, when they start attacking one personally, it means they have not a single political argument left.

-- Margaret Thatcher

I

Saa! Zo was de werkdag van Troh wel te beschrijven. Hij behoorde tot The Gold Wings. Een eenheid in het leger die meer ceremonieel was, dan wat anders. Oh ja, hij was officieel soldaat. Hij kon boetes uitschrijven en zelfs arresteren, maar de praktijk was echter dat je, als je bij The Gold Wings zat je meestal doodstil voor de poort van een paleis of ander gebouw van de overheid of voor een of ander monument moest gaan staan. Soms bij belangrijke parades liep je mee als escorte van een hooggeplaatste Befindo. Maar dat was eigenlijk maar eens in de zoveel tijd. De meeste dagen vulde hij met doodstil voor zich uit staan staren. Het was misschien ook niet zo heel vreemd dat soldaten uit bijna alle andere legereenheden vanaf

grote hoogte op The Gold Wings neerkeken. Dat was al helemaal frustrerend als er soms een soldaat uit het Elite Korps Des Konings naast hem stond. Hoewel deze dan wel altijd het insigne van The Gold Wings droeg, was het toch wel degelijk een elite soldaat. Dit omdat zelfs het volk en criminelen op The Gold Wings neerkeken en men hoopte dat het feit dat er soms een elite soldaat tussen stond van wie niemand wist wie het was, men toch wat beter zou oppassen. Hetgeen natuurlijk wel aangaf dat de regering ook niet echt veel respect had voor The Gold Wings. Nou ja, gelukkig waren The Death Wings totaal ongeschikt om als Gold Wings stand-in te dienen. Die lui waren lelijk en vooral ook onbeschoft. Die werden dan ook vrijwel alleen maar ingezet voor het opknappen van het echte vuile werk.

En hier stond hij dan, met zijn donkerblauwe toga, voorzien van gouden zomen, een goudkleurige helm met soort blauwe hanenkam (zoals hij het zelf noemde) en zijn witte laarzen, tevens ook met goud afgezet. Stokstijf stil, met een goudkleurig schild in de ene hand en een goudkleurige lans in de andere. Ooit was hij trots dit te mogen dragen, maar nu hij hier in de zon stond, doodstil voor zich uit te staren, was er van die trots eigenlijk niet zo gek veel meer over.

Achter hem was het paleis van de gouverneur. De gouverneur woonde er niet. Het was alleen maar de plek waar vanuit Gandron werd bestuurd en waar de gouverneur zijn plannen besprak met zijn ministers en ook aan het parlement moest voorleggen. Voor hem lag een park, dat vooral bestond uit een gazon dat zo glad was als een biljartlaken met hier en daar crèmekleurige paden. Hij keek uit op een grote fontein en het park was omheind met heggen die wel erg vierkant waren¹. Wie over die heggen zou klimmen zou gelijk een val van een halve yarko tegemoet kunnen zien, daar dit park en het paleis op de top van een dunne steile berg was gebouwd. Aan de drie

1 Fans van Minecraft zullen zich waarschijnlijk een beetje idee kunnen vormen, hoe recht dat moet zijn.

zijden waren uitsteeksels vanaf waar Befindo's af en aan vlogen. Dit waren echt niet allemaal lieden die het paleis gingen bezoeken. De plek was zeer populair bij Befindo's die even hun vleugels rust wilden gunnen. Ook kon je op een dag als deze wel eens verliefde stelletjes in het gras aantreffen. En hoewel hij er niet voor bedoeld was, was de fontein leuk speelgoed voor de kinderen. Kortom er was altijd wel bedrijvigheid hier.

Opeens was de aandacht van Troh getrokken door een dame die, kennelijk in gedachten verzonken zijn kant opliep. Ze had strak bruin haar dat met een klip achter haar nek bij elkaar gebonden was. Ze had een crèmekleurige toga aan en droeg een grote zwarte bril. Die bril gaf wel aan dat ze tot een huis moest behoren, daar huisloze Befindo's zich meestal geen bril konden permitteren. Ze droeg een krant bij zich, maar welke krant dat moest wezen kon hij niet zien. Hij wist niet waarom, maar hij vond het verschrikkelijker dan ooit dat hij nu strak en emotieloos in de houding moest blijven staan. Als deze dame nog vrijgezel was zou hij haar zeker beter willen leren kennen. Misschien zelfs met haar willen gaan daten. Ze leek opeens door te hebben dat ze bijna het paleis in liep en schrok uit haar dagdroom op en keek nu recht in zijn ogen. Haar ogen werden door haar bril vergroot en leken hem helemaal te observeren. Is het waar dat vrouwen op mannen in uniform vielen? Ze glimlachte even naar hem. Een charmante glimlach. Hij hoopte echt dat ze niet ver weg zou gaan en hij na zijn aflossing haar nog kon spreken.

Maar toen gebeurde het. Uit het niets zoefde een pijl door de lucht en trof juist deze dame recht in haar keel. Nog geen paar tellen later, zag Troh hoe soldaten vanuit alle uithoeken kwamen om de schutter te zoeken. Troh boog zich echter over deze charmante dame die net nog naar hem glimlachte. De tranen sprongen in zijn ogen, maar hij wist al wat de geneesheer zou gaan zeggen als hij haar zou gaan bekijken. Alle hulp zou voor haar niet meer baten. Deze mooie dame.... was

dood.

II

De celdeur ging open. Een jongedame kwam de cel binnenlopen.

“Goedemiddag,” zei deze dame. Was dat nu een Elf?

“Mijn naam is Slyvina,” ging ze verder. “Niet gebruikelijk dat ik nog in actie kom nadat er al een dader is aangehouden, maar het trof dat ik toch in het paleis van Gandron moest zijn om wat persoonlijke zaken te regelen. En de soldaten lijken nogal wat moeite te hebben om met jou in gesprek te gaan. Hoe is je naam eigenlijk?”

“Zeg maar Ernest,” bromde de gevangene die in de cel zat.

“Dat is je naam?”

“Dat gaat je geen drol aan,” bromde de gevangene. “Ik hanteer iedere keer een andere naam om mij mee aan te spreken. Kennelijk houd men er niet van om steeds “Hé, jij daar!” te moeten zeggen.”

“Goed, Ernest,” zei Slyvina. “Ik zie dat je een Vulpus bent. Woonachtig in Vocabulaire, IJland of Nina? Of woonachtig buiten de Vulpusstaten?”

“Ook dat gaat je geen drol aan,” bromde Ernest.

“Het slachtoffer van jouw schot is tot op heden nog niet geïdentificeerd,” zei Slyvina. “Ze droeg ook geen identiteitspapieren bij zich, dus op dit moment is een forensisch kunstenaar bezig een portret van haar te maken voor een verzoek aan mensen die haar herkennen om zich te melden. Maar misschien kun jij me vertellen wie het was.”

“Ik weet niet wie het is,” zei Ernest. “En het interesseert me ook geen moer. Hoe minder ik van haar weet, hoe beter. Ik prefereer het op die manier.”

“Dus je komt totaal plotseling, schiet zo maar iemand neer van wie je totaal niet weet wie het is en van wie je het ook niet wil weten? Had je nu echt behoefte eraan om een willekeurig

persoon dood te schieten? Of heb je wel degelijk een motief?”

“Ik heb geen motief nodig,” zei Ernest. “Het enige wat ik nodig heb, is geld.”

“Deze dame had geen geld bij zich,” zei Slyvina. “Alleen maar een krant genaamd ‘Kruiden Vandaag’, waarvan het mij bekend is dat het een peer-reviewed vakblad is voor kruidengenezers, daar mijn beste vriendin toevallig een kruidengenezer is. Ik neem niet aan dat het je om een vakblad voor kruidengenezers te doen was.”

“Wat denk je zelf, mokkeltje?”

“Ik weet niet hoeveel een vakblad oplevert,” zei Slyvina kalm. “Maar hoeveel levert het op, om een kruidengenezeres dood te schieten?”

“Ik laat me over mijn opbrengsten niet uit,” zei Ernest.

“Iemand in mijn positie doet er ook niet verstandig aan een boekhouding bij te houden, dus vraag daar ook maar niet naar.”

“Goed, ik heb een vaag theorieetje,” zei Slyvina. “Ik heb zo het vermoeden dat jij verder met deze dame niks te maken hebt, buiten het feit dat je het schot hebt gelost dat haar het leven heeft gekost, maar dat jij niet meer bent dan een huurmoordenaar, die betaald is om haar te vermoorden.”

“Je bent nog niet zo dom als je eruit ziet,” zei Ernest.

“En hoe wist je dat je haar moest hebben?”

“Het enige wat ik wist is dat zij ergens in deze deca een bezoek zou brengen aan de gouverneur of anders een vertegenwoordiger van de lokale regering. En daar heb ik een signalement bij gekregen, waar deze dame toevallig precies aan voldeed. En ik ben naar mijn klanten altijd erg duidelijk. Ik wil niet meer weten, dan ik per sé moet weten om mijn opdracht uit te voeren. Wie zij dus is, boeit me geen ene mallemoer. Dat zij een vakblad over kruidengeneeskunde bij zich droeg is informatie die ik niet had willen weten. Hoe zij heet, hoe oud ze is, waar ze vandaan komt, het interesseert me allemaal geen klap. Al wat ik moest weten was hoe ze eruit zag en waar en wanneer ik haar ongeveer zou kunnen treffen zodat

ik datgene kon doen waarvoor ik betaald ben. Meer wist ik tot voor kort niet en meer wil ik ook niet weten. Begrepen?”

“En wie is jouw opdrachtgever?”

“Dat weet ik niet en dat wil ik ook niet weten,” zei Ernest. “Je begrijpt dat mijn klanten er geen baat bij hebben als ik ook maar iets tegen zo'n stomme trut als jij die ze de bak in kan laten draaien zou kunnen vertellen.”

“En jij weet dat nu je gepakt bent, je opdrachtgever ook wel eens makkelijker tegen de lamp kan lopen, of je nu meewerkt of niet?”

“Dat is dan zijn of haar zorg en niet de mijne,” bromde Ernest. “Zolang ik niks kan zeggen, heb ik dat liever. Zo kan de procureur mij ook niet proberen om te kopen met strafvermindering.”

“Je beseft wel dat nu je gepakt bent je mogelijk een levenslange gevangenisstraf boven het hoofd hangt?”

“Bedrijfsrisico,” zei Ernest. “Hoewel ik toe moet geven dat ik onderschat had hoeveel bewaking er op het park zou rondlopen en hoe sommige Befindo's in staat zouden zijn mij in de vlucht onder het park uit konden halen.”

“Je hebt het wel over een soldaat uit het Elite Korps Des Konings,” zei Slyvina.

“Ja, dat maakte de verrassing des te groter,” zei Ernest.

“Doorgaans zijn dat de meest arrogante ballen die je in het Aeriaanse leger, wat toch al nooit wat voorgesteld heeft, tegen zult komen”.

“Wie heeft jou eigenlijk benaderd?”

“Waarom vraag je dat?”

“Het is bij huurmoorden echt niet ongebruikelijk dat men de huurmoordenaar via een tussenpersoon benadert,” zei Slyvina.

“En de meeste Vulpus huurmoordenaars zijn bekend met het magische runenschrift van de Vulpi. En laten er nu ook enkele scriptmeesters binnen illegale organisaties rondlopen, waaronder het Syndicaat, maar ook wel andere criminele bendes, waarin jij ieder bericht wat je te verzenden hebt kunt

laten coderen zodat alleen de moordenaar het nog kan lezen en waarmee handschriften niet te achterhalen zijn. Daarnaast kan men ook brieven schrijven door middel van stukken uit kranten knippen en die tot één geheel smeden. Hoe deze opdracht mij bereikt heeft ga ik jou echt niet aan je neus hangen. Ik val nog liever dood en daar de gouverneur van Gandron een slappeling is die toch de doodstraf zou willen afschaffen, zal dat niet gebeuren. En voor de rest van mijn leven in de cel zitten. Hah, ik ben al zeker twintig keer tot levenslang veroordeeld en veel langer dan één of twee deca's heb ik toch nooit gezeten. Uiteindelijk heeft elke beveiliging zijn zwakheden.”

“Ja, daar dit dus als voor jou als huurmoordenaar niet je eerste klus was, acht ik het ook mogelijk dat je in meerdere staten actief bent geweest,” zei Slyvina. “Dat maakt dat de Federale Rechtbank jouw uitlevering kan vragen, hetgeen de gouverneur dan verplicht is te honoreren en binnen het Federale Recht kan de doodstraf nog wel worden opgelegd.”

“Dacht je dat ik bang was voor de dood?” zei Ernest minachtend. “Als je bang bent voor de dood zul je het als huurmoordenaar niet lang maken. Je weet dat ieder slachtoffer zich zou kunnen verdedigen. Om nog maar te zwijgen dat sommige beveiligers ook gewapend zijn. Wie iemand doodmaakt voor zijn beroep moet altijd op zijn hoede zijn en erop voorbereid zijn dat iedere klus zijn laatste kan zijn.”

“Goed, ik denk dat we niet erg veel verder gaan komen,” zei Slyvina stoïcijns. “Maar het is nog wel mogelijk dat er nog meer vragen voor je zullen komen.”

“Ze vragen maar raak,” bromde Ernest. “Ik weet toch niks. Je beste vriendin was toch kruidengenezers? Misschien moet je haar even naar het paleis laten komen voor identificatie. Kruidengenezers schijnen elkaar doorgaans wel te kennen.”

Slyvina glimlachte.

“Bedankt voor de tip,” zei ze. “Dat had ik zelf ook al wel bedacht en een koerier is al onderweg naar haar praktijk.

Prettige dag verder.”

“Ach, val dood, muts!”

III

“Hallo Troh,” zei Slyvina vriendelijk terwijl ze de kamer binnenkwam. De jongen was nog zichtbaar aangeslagen.

“Hebben jullie de dader?” vroeg hij opeens.

“Dat ligt eraan wat je onder “dader” verstaat,” zei Slyvina.

“Wat bedoel je?”

“De dader is slechts een huurmoordenaar,” zei Slyvina.

“Hoewel hij zeker wel tot een lange gevangenisstraf veroordeeld zal gaan worden is de zaak om die reden toch pas net begonnen, omdat we wel willen weten wie hem ingehuurd heeft.”

“Dan maakt wat ik gezien heb zeker ook niet meer uit,” zei Troh en Slyvina hoorde het verdriet in zijn stem. “Ik bedoel, wat ik gezien heb zal niet naar de opdrachtgever leiden.”

“Je was verliefd op haar, hè?” zei Slyvina.

“Wel, ze trok mijn aandacht, ja,” zei Troh. “Het was dat ik in de houding moest blijven staan dat ik haar moest negeren, maar ik had gehoopt haar na de afwisseling te kunnen spreken voor een date. Maar hoe weet jij dat?”

“Ik ben ingewijd in de tempel van Amora,” zei Slyvina. “De Godin van de Liefde en de Lust onder de Elfen. Dat stelt mij in staat om dat soort dingen aan te voelen. Maar wat gebeurde er precies?”

“Ze kwam naar maar toe,” zei Troh. “In gedachten verzonken dus had ze mijn aanwezigheid niet echt door. Logisch wellicht ook. Er staat altijd een wachter in blauw uniform voor de ingang van het paleis. Maar ze keek wel op toen ze voor me stond en ze glimlachte naar me. Iets in mij zei dat ze mij ook graag mee uit had willen vragen, ware het niet dat ze wist dat ik toch niet mocht reageren. En toen, het ging eigenlijk te snel om te volgen, had ze opeens die pijn in haar keel. Ik heb geen idee waar hij vandaan kwam, maar de schutter moet ergens

achter mij geweest zijn.”

“Je kende haar verder niet?”

“Nee,” zei Troh. “Ik kon niet eens zien wat voor krant ze bij zich had. Ik keek alleen in haar ogen en ik wist gewoon dat zij de vrouw was met wie ik samen oud wilde worden. Van wie ik zou willen dat ze de moeder van mijn kinderen zou zijn. Stom natuurlijk, dat soort dingen kun je nooit in zo'n korte tijd weten, maar ik voelde me wel behoorlijk zeker op dat moment.”

“Die krant was de nieuwste editie van Kruiden Vandaag,” zei Slyvina. “Een peer-reviewed vaktijdschrift over kruidengeneeskunde. Is dat een wereld waarmee jij bekend bent?”

“Nee,” zei Troh. “Ik ben eigenlijk niet in de wieg gelegd voor welke vorm van geneeskunde dan ook. Ik heb wel altijd opgekeken tegen medici en hun kunst om Befindo's beter te maken. Jij bent toch die Slyvina? Dan moet jij weten dat je nogal een rel veroorzaakte binnen de academische wereld toen je op zoek was naar de moordenaar van die ene astronoom². Zou het daarmee te maken kunnen hebben?”

“Ik zal zeker notitie maken van deze gedachtegang, daar ik het niet kan uitsluiten,” zei Slyvina. “Goed, mijn beste vriendin is toevallig ook een kruidengenezers. Ik weet dat ook zij regelmatig Kruiden Vandaag leest, tot in hoeverre dat vakblad zelf van belang is. Dit garandeert natuurlijk niet dat ze het slachtoffer kent, maar ze zal waarschijnlijk wel vandaag of morgen arriveren om te kijken of ze het lichaam kan identificeren. Nu houden we wel vaak de naam van het slachtoffer geheim totdat we zeker weten wie het is, maar omdat de Aeriagraaf al het meest actief is buiten om ooggetuigen uit te vragen nog voordat ik dat kan doen, acht ik de kans wel groot dat haar naam toch wel met grote koppen op de voorpagina zal staan, mocht mijn vriendin erin slagen te zeggen wie het is. Wil je dat wij het je daarom vertellen, zodat

2 Zie: “Slyvina en de moord onder de sterren”.

je het niet uit de krant hoeft te vernemen?”

“Ja,” zei Troh. “En ik zou het ook graag weten als jullie degene die die huurmoordenaar heeft ingehuurd te pakken hebben.”

“Ik zal doen wat ik kan, Troh,” zei Slyvina. “Ik kan mijn vriendin ook wel even bij je langs sturen. Wellicht dat ze wat kruiden heeft die je geest wat tot rust brengen, zodat je alles wat er zojuist gebeurd is wat makkelijker een plek kan geven.”

“Dat zou fijn zijn,” zei Troh.

IV

Timotei kwam op Slyvina aflopen en gaf haar een stevige knuffel.

“Slyvina,” zei Timotei. “Goed, je weer te zien.”

“Nou, ik had nog een mok thee bij je gedronken vlak voor ik naar hier toe kwam,” zei Slyvina. “En het was ook goede training voor Saartje.”

“Saartje? Is zij hier?”

“Nee,” zei Slyvina. “Toen ik erachter kwam dat hier iemand was vermoord en ik dus wist dat ik werk zou gaan krijgen heb ik haar gewoon naar huis gestuurd, daar het hier nog wel even kan gaan duren. Maar ze is wel met mij op haar rug naar hier gevlogen, ook om ermee vertrouwd te raken om met mij of Azor op haar rug te vliegen. Het paleis van Gandron is niet zo ver van huis als de staat Krammadalka. Je snapt dat ik zo'n afstand destijds niet aandurfde met iemand die nogal onzeker was over vliegen met iemand op haar rug.”

“Nou, dat is ook best eng, hoor,” zei Timotei. “Bedenk wel, dat als jou iets zou overkomen terwijl je op mijn rug meevliegt, ik verantwoordelijk ben. En zelfs al zou mij niets te verwijten zijn, zou ik toch de rest van mijn leven met een schuldgevoel zitten. Maar goed, je had geschreven dat de enige aanwijzing naar de identiteit van het slachtoffer het laatste nummer van Kruiden Vandaag was en je dus wilde weten of ik haar zou herkennen als collega kruidengenezers.”

“Dat klopt,” zei Slyvina.

“Ik moet je wel zeggen,” zei Timotei. “Hoewel ik in mijn werk ook al diverse keren met de dood ben geconfronteerd en ik er zelfs een keer bij ben geweest toen een moordslachtoffer werd gevonden³, vind ik het iedere keer opnieuw weer eng. Hoe ligt ze er eigenlijk bij?”

3 Zie: “Slyvina en de moord onder de sterren”.

“Ze hebben haar met wat magische vloeistoffen geconserveerd, om ons meer tijd te geven onderzoek te doen, maar ze ligt niet mooi opgebaard. Ze hebben wel even een band om haar hals gedaan zodat je schotwond niet meer ziet. Verder ligt ze naakt op het bed, maar er ligt een laken over haar heen en die zullen ze niet verder dan haar schouders onthullen, tenzij je echt denkt dat er lager op haar lichaam iets zit wat je dichterbij haar identiteit zou kunnen brengen.”

Timotei knikte.

“Laten we dan maar snel naar de kamer gaan waar ze ligt,” zei Timotei. “Dan hebben we dat gehad. Hebben we daarna nog de gelegenheid om samen even wat te drinken, of zo, zodat ik dit even van me af kan laten glijden?”

“Die hebben we zeker,” zei Slyvina. “Maar het zal niet al te lang zijn. Je begrijpt dat ik daarna haar familie zal moeten achterhalen om deze op de hoogte te brengen.”

Timotei knikte.

Slyvina liep door de gang naar de deur van de kamer waarvan ze wist dat het slachtoffer hier lag.

“Slyvina, dochter van Edric meldt zich met Timotei, dochter van Herbos,” zei Slyvina tegen de soldaat voor de deur stond. “Juffrouw Timotei is hier in de hoop het slachtoffer te identificeren.”

De wachter zei niets. Hij salueerde naar Slyvina, volledig volgens protocol en draaide zich om en deed de deur open. Slyvina liep samen met Timotei naar binnen. Ze keek naar Timotei terwijl deze naar de deken staarde waar het slachtoffer onder lag.

“Ben je er klaar voor?” vroeg Slyvina.

“Ja,” zei Timotei.

“Laat maar zien, soldaat,” zei Slyvina tegen een dame in uniform die naast het bed stond. Behoedzaam verwijderde deze de deken van het gezicht van het slachtoffer en zette meteen de bril op haar neus.

“NEE!” riep Timotei. “Bij Malabia, Shalaga en de maag van

Nikkibasona, dit kan niet kan niet waar zijn. Heeft ze ook drie moedervlekken onder haar navel?”

De soldaat keek Timotei vragend aan. Timotei had haar stille vraag al begrepen.

“Ja, verwijder het doek maar tot net boven haar kruis,” zei Timotei.

De soldaat verwijderde het laken en de drie moedervlekken onder de navel werden zichtbaar.

“Ik heb haar drie dagen geleden nog gezien,” zei Timotei, terwijl de tranen in haar ogen sprongen. “Een jonge ambitieuze meid. Ze had nog maar net de sleutel gekregen van het pand in Vortaun, waar ze haar praktijk wilde gaan inrichten. Een voorstad van Gandron. Ze vroeg nog wat tips aan mij, waar je rekening mee moest houden als je een eigen praktijk hebt in plaats van dat je iemand anders assisteert. Ze had er echt enkele jaren voor gespaard en haar vader had nog flink wat voorgeschoten. Waarom? Waarom zou iemand haar willen vermoorden?”

Timotei veegde wat tranen weg en draaide zich naar Slyvina.

“Haar naam is Marjolein,” zei ze. “Dochter van het huis van Tijm. Hoewel ikzelf mijn opleiding niet op een academie heb gevolgd, daar de meeste Befindo's die in de kruidengeneeskunde werken door hun ouders worden opgeleid als ze niet tot een huis behoren, was zij wel naar de academie gegaan. Nou ja, ze behoorde immers tot een huis hoewel het huis van Tijm niet een van de hogere huizen is. Haar inventiviteit zorgde er nog wel eens voor, dat docenten haar niet altijd mochten. Ze is echter wel met een prachtige scriptie afgestudeerd. Haar moeder, Jasmijn, stond echt te glunderen van trots toen Marjolein haar bul in ontvangst had genomen.”

“En heb je enig idee wie haar dan dood zou willen hebben?” vroeg Slyvina.

“Geen flauw idee,” zei Timotei. “Het was echt een lieve meid die voor iedereen klaar stond. Ze klaagde er wel eens over dat

ze van de boys niet veel aandacht kreeg, vanwege haar grote bril. Maar ze kon echt niet zonder. Geef het één of twee vecta's en ze had knallende hoofdpijn. Zij was op haar beurt als klein meisje al studieobject voor professor Snoedi, heer van het huis van Lumen. Hij heeft haar de bril aangemeten die haar hoofdpijn wegnam. Iets met cilinders in de glazen, of zoiets, enfin, ik heb verder geen verstand van optica. Op school was ze met haar kritische houding niet altijd geliefd bij docenten, maar toch haalde ze altijd mooie cijfers. Ze stond ook altijd voor iedereen klaar, met een lief woordje of praktische hulp. Een modelmeisje eigenlijk."

"Ze was dus nog vrijgezel?" vroeg Slyvina.

"De laatste keer dat ik haar sprak wel," zei Timotei. "Ik zei haar nog dat je liefde niet kunt overhaasten. Nee, je moet gewoon wachten. Liefde zal makkelijk komen. Het is een spel van geven en nemen."

Timotei schudde haar hoofd.

"Ik vertelde al dat een lieve meid als zij zeker wel een jongen moest kunnen vinden," zei Timotei. "En dat veel jongens afknaptten op haar bril, was misschien juist een voordeel. Tenslotte zijn de meeste jongens geen meisje waard en juist als je iets hebt wat de meesten "lelijk" vinden laat die meerderheid al snel haar ware gezicht zien. En de jongen die haar wel waard is, zou geen moeite hebben met die bril, of het misschien juist extra aantrekkelijk vinden. Een meisje moet nooit vergeten dat ze niemand nodig heeft, die haar ook niet nodig heeft."

Timotei trok een glimlach. "Dat laatste geldt uiteraard ook voor de boys."

"Het lijkt erop dat ze die jongen vond," zei Slyvina, terwijl er een traan over haar gezicht liep. "Een jonge soldaat van The Gold Wings, die op wacht stond voor de ingang van het paleis, zag haar lopen en mijn krachten als ingewijd priesteres van Amora bedrieg je niet makkelijk. Hij was op slag tot over zijn oren verliefd. Omdat Marjolein nu dood is kan ik het bij haar niet echt goed voelen, maar het weinige wat ik nog voelde

impliceert wel dat de verliefdheid wederzijds was. Ze hebben geen woord gewisseld. Ze hadden net oogcontact toen de huurmoordenaar toesloeg.”

Slyvina schudde haar hoofd.

“Bij moordzaken spelen doorgaans twee kernvragen,” zei Slyvina. “Wie had een motief en wie was in de gelegenheid de moord te plegen? Goed, die laatste vraag gaat nu niet meer op, omdat de daad is uitgevoerd door een huurmoordenaar, dus alibi's zijn er nu in principe niet. En wat voor geheim verborg dit meisje dan, dat er een motief zou zijn? Het inhuren van een huurmoordenaar doe je niet zomaar. Dat zijn doorgaans gevaarlijke lui. En het is zeker niet zeldzaam dat huurmoordenaars hun opdrachtgevers vermoorden.”

“Maar waarom zouden ze dat doen?” vroeg Timotei verbaasd.

“Dat kan diverse redenen hebben,” zei Slyvina. “Je moet een huurmoordenaar in ieder geval nooit op zijn geld laten wachten. En je moet als klant ook zeker geen lastige klant zijn. En sommige opdrachtgevers kunnen wel eens een bedreiging vormen voor de huurmoordenaar. Er is een reden dat huurmoordenaars niet meer willen weten dat de broodnodige informatie die nodig is om de opdracht zelf uit te kunnen voeren. Huurmoordenaars die tegen het leger te loslippig zouden worden over de opdracht die ze uitgevoerd hebben, zijn tenslotte een bedreiging voor de opdrachtgever. Hoe minder ze weten, hoe veiliger ze dus zijn.”

Slyvina zuchtte even.

“Goed, ik denk dat we beter even in de kantine van de wacht even wat kunnen gaan drinken,” zei ze tenslotte. “Leg het laken maar weer terug.”

De soldaat knikte en ze legde het laken zorgvuldig weer zodanig dat het hele lichaam van Marjolein weer was bedekt. Slyvina draaide zich naar de soldaat bij de deur.

“Breng een bericht naar Kolonel Syldeyn,” zei Slyvina. “Vertel haar dat het slachtoffer waarschijnlijk Marjolein, dochter van het huis van Tijn, is en vraag haar om haar ouders naar hier te

halen. Deze wens ik graag persoonlijk op de hoogte te brengen, van wat hun dochter overkomen is.”

De soldaat zei niets. Hij gaf alleen een saluut en verliet de kamer.

V

Slyvina had hier altijd een hekel aan. Helaas hoorde dit ook bij het vak. Ze was er diverse keren bij geweest, toen Suneau dit deed. Nu Suneau er niet meer was, had zij de taak om het te doen.

“Goede avond,” zei ze timide. “Ik ben Slyvina, dochter van Edric. Ik ben belast door Kolonel Syldeyn, van het leger hier in Gandron, met onderzoek naar een tragedie die zich enkele vecta's geleden in het park voor de ingang van het paleis hier voltrok.”

Ze keek naar het echtpaar wat tegenover hen zat.

“U heeft misschien al wel gehoord dat een jonge vrouw, geschat op ongeveer vierentwintig à vijfentwintig jaar oud, voor de poort van het paleis is vermoord. Omdat wij een peer-reviewed vaktijdschrift over kruidengeneeskunde op het lichaam vonden, lag het voor de hand dat we iemand die werkzaam is in de kruidengeneeskunde verzochten het lichaam te identificeren. Deze persoon is er van overtuigd dat het uw dochter Marjolein moet zijn.”

Slyvina zweeg even. De reactie van deze twee was wel wat ze verwachtte. Het was duidelijk dat de tranen niet kwamen, omdat het feit dat ze in deze kamer geroepen waren hen al deed vermoeden dat dit zo was, maar nu het dan bevestigd werd, de zaak toch nog niet helemaal bevat kon worden.

“Hoe is het precies gebeurd?” zei de man opeens. “Hoe, door wie en waarom?”

“De “hoe” weten we al,” zei Slyvina. “Ze is vol in haar keel geraakt door een pijl afgeschoten met een kruisboog. Volgens de geneesheer was heeft ze nauwelijks tijd gehad om te beseffen wat er gebeurd was en overleed ze vrijwel meteen.”

Slyvina wachtte even om een indruk te krijgen hoe dit nieuws zou vallen.

“De door “wie” is even wat gecompliceerder,” ging ze na een tijdje verder. “De schutter is aangehouden en ik heb hem al proberen te verhoren, maar we weten nog steeds niet wie hij is. Wat wel duidelijk is, is dat hij niet meer is dan een huurmoordenaar die was betaald om de moord uit te voeren en hij verder over het “waarom” niets kan zeggen. In mijn ervaring is dat laatste bij huurmoorden eerder regel dan uitzondering. Huurmoordenaars willen doorgaans niet meer weten dan alleen het strikt noodzakelijke wat ze moeten weten om hun opdracht goed uit te kunnen voeren. Hoe minder ze weten, hoe liever ze het hebben. Eigenlijk willen ze alleen weten hoe ze hun target kunnen herkennen en waar en wanneer hun target tegen kunnen komen. Op dit moment probeert het leger hem aan de tand te voelen, maar ik denk niet dat we veel informatie over zijn opdrachtgever van hem kunnen krijgen en over een motief weet hij waarschijnlijk helemaal niets.”

“Maar wie zou nu een huurmoordenaar inhuren om onze Marjolein te vermoorden?” vroeg de vrouw opeens wanhopig. “Marjolein deed nooit een vlieg kwaad. Ze is niet meer dan een jonge kruidengeneeskundige die nog maar net een pandje heeft kunnen huren om haar praktijk in te richten. Die praktijk is nog niet eens klaar om open te gaan.”

“Ik tast ook in het duister,” zei Slyvina. “Nu heb ik, toen ik nog Suneau assisteerde, al wel vaker gezien dat er jonge lieve meiden die nauwelijks of geen vijanden hadden, plotseling waren vermoord. Vaak waren deze voorafgaand aan de moord echter op brute wijze door de dader verkracht of anders wel beroofd of meer van dat soort, ja, ik zou bijna “triviale” dingen willen zeggen. Maar zoiets zou nooit met klaarlichte dag midden in een open park gebeuren met een record aan aantal ooggetuigen en al helemaal niet via een huurmoordenaar. Dan moet er toch meestal wel echt een zeer gegronde reden zijn waarom iemand het slachtoffer uit de weg geruimd wilde hebben. En degene die dat wil moet haast wel iemand met geld

zijn. Huurmoordenaars nemen heel erg veel risico tijdens hun werk en dat wordt doorgaans in hun prijzen wel doorberekend.”

“Weet u hoeveel de moord op onze dochter dan gekost heeft?” vroeg de man.

“Nee,” zei Slyvina. “Ik heb het gevraagd, maar zoals ik al verwachtte liet hij zich daar niet over uit. Ze hanteren meestal ook geen vaste tarieven. Dit omdat ze een risico profiel proberen te maken van hoeveel gevaar ze lopen en de onderhandelingen kunnen soms erg hard verlopen. Sommige opdrachtgevers weten nog wel af te dingen, maar daar moet je mee oppassen. Huurmoordenaars kunnen als klanten te lastig worden levensgevaarlijk voor hen worden. En dat geeft mij dus ook te denken. Wie zou daar veel geld voor over hebben? En wie zou het durven te riskeren dat de huurmoordenaar zich tegen hen zou kunnen keren?”

“Geen idee,” zei de vrouw. “Zou ik wel.... het lichaam kunnen bekijken?”

“Jasmijn, schat, niet doen,” zei de man. “Dat beeld vergeet je nooit meer.”

“Ik mag aannemen dat ze nog wel een beetje verzorgd erbij ligt,” zei Jasmijn.

“Het lichaam is niet opgebaard,” zei Slyvina. “Dit om er zeker van te zijn dat eventuele sporen niet uitgewist worden. Ze ligt gewoon naakt op een soort bed met een laken erover. Haar kleren worden ook nog op sporen onderzocht evenals het vakblad over kruidenkunde. Ze hebben wel een soort band om haar hals gedaan om de schotwond bij identificatie te verbergen. Wees er zeker van dat u uw dochter zo wilt zien en dan zal ik u naar de kamer begeleiden waar haar lichaam momenteel onder bewaking wordt bewaard voor onderzoek tot het kan worden vrijgegeven. Ik waarschuw u, de aanblik kan schokkend zijn, zeker als het uw eigen kind betreft.”

“Ik begrijp het,” zei Jasmijn. “Maar ik wil gewoon zeker weten dat het inderdaad Marjolein betreft.”

Slyvina stond op.

“Zou u dan zo vriendelijk willen zijn mij te volgen?”

Slyvina liep de kamer uit en liep de trap op.

“Soldaat,” zei ze bij de soldaat voor de deur. “Ik, Slyvina, dochter van Edric, breng hier Jasmijn, dame van het huis van Tijn en haar echtgenoot, Dille, voor de identificatie van het slachtoffer van de moord vanmiddag.”

De soldaat zei niks. Hij gaf een saluut en hij maakte de deur open.

Jasmijn keek naar het laken. Slyvina had het gevoel dat ze totaal in elkaar zou gaan zakken van ellende als het laken zou worden verwijderd.

“Als ik deze soldaat naast het lichaam verzoek het laken te verwijderen is er geen weg terug, dan zult u het hoofd zien,” zei ze. “bent u er echt klaar voor?”

“Doe het,” zei Jasmijn.

Slyvina draaide zich naar de soldaat die naast het lichaam stond.

“Laat het hoofd maar zien,” zei ze.

De soldaat gaf Slyvina een saluut en ze haalde behoedzaam het laken weg.

“Geen twijfel mogelijk,” zei Jasmijn. “Marjolein? Wat heb je toch uitgespookt dat ze dit met je gedaan hebben?”

Nog voor Slyvina erop berekend was, had Jasmijn haar vastgegrepen en drukte ze haar tegen zich aan.

“Laat maar,” zei Slyvina snel tegen de soldaten terwijl ze Jasmijn hoorde huilen.

VI

Slyvina zat de volgende ochtend aan het ontbijt en ze bekeek de krant, terwijl ze een hap nam van haar brood met smeerkaas.

“Laat me raden, de moord staat op de voorpagina,” zei Timotei die tegenover haar zat met een broodje salami.

“Ja,” zei Slyvina. “Hier op de Aeriaanse Gazet in ieder geval wel. Logisch daar het recht voor de deur van het paleis van Gandron gebeurde. De Aeriagraaf zal er waarschijnlijk wel extreem groot mee koppen. Hier valt het mee. Een redelijk kort en bondig bericht. Verder lijkt er niet veel gebeurt vandaag. Kennelijk is het feit dat op Paleis Rayal een hofdame is uitgegleden over een bananenschil die iemand daar heeft laten vallen opwindender nieuws, wordt er veel gesproken over een concert dat de bard Billy van het huis van Joelers binnenkort hier in Gandron komt geven en schijnt men de grote bril van de nieuwe gouverneur van St. Aziëlla nogal interessant te vinden. Als het nieuws tot dat niveau gaat zakken, zal er verder niet zo heel veel gebeurd zijn.”

Slyvina vouwde de krant op en schonk een glas sap in.

“En dan moet ik vandaag nog maar eens gaan nadenken over de vraag waar ik een aanknopingspunt moet gaan vinden over wie het nu in zijn of haar hoofd heeft gehaald een huurmoordenaar in te huren om Marjolein dood te schieten.”

“Je weet dus nu net zo zeker als ik dat het echt Marjolein is?” vroeg Timotei.

“Ja,” zei Slyvina. “De reactie van haar ouders was overduidelijk.”

“Hoe zijn haar ouders eronder?” vroeg Timotei.

“Haar vader probeert zich vrij nuchter te gedragen,” zei Slyvina. “Maar ik kan voelen dat hij diep van binnen helemaal stuk is van verdriet. Hij weet zich echter aardig groot te

houden en lijkt het hoofd koel te kunnen houden. Haar moeder kon het echt niet meer droog houden.”

“Dat had ik al verwacht,” zei Timotei. “Ik ken Jasmijn als een vrouw die altijd flink van zich laat horen, maar die emotioneel heel makkelijk instort als het haar te veel wordt. En wat is er erger dan je kind te verliezen? Aan een huurmoord, nota bene.”

Timotei schudde haar hoofd.

“Ik heb er vannacht echt slecht van geslapen, weet je,” zei ze. “Ik weet nog steeds niet wie Marjolein nu dood wilde hebben. En dan is het ook nog eens een keer iemand die te laf is het zelf te doen, maar dit overlaat aan een huurmoordenaar.”

“Ja, dat laatste is wat me nog wel het meeste in de war brengt,” zei Slyvina. “Daar de huurmoordenaar in kwestie een Vulpus is, heeft Kolonel Syldeyn bevolen om veiligheidsbeambten uit Nina, IJland en Vocabulaire naar hier te halen om de moordenaar te identificeren. Maar wat de Vulpi ook over hem te zeggen zullen hebben, zal me waarschijnlijk geen steek dichterbij zijn opdrachtgever brengen. En ik snap nog steeds niet waarom iemand zoals zij, geliquideerd diende te worden. Zijn er nu echt dingen waar een kruidengenezer voor te vrezen heeft van de onderwereld?”

“Ik zal niet zeggen dat het werk helemaal vrij is van dreigingen uit de onderwereld,” zei Timotei. “Je werkt onder andere met kruiden, waarvan het bezit normaliter verboden is en je dus ontheffing voor moet hebben. De onderwereld kan daarom best wel eens bij je langskomen. Meestal schieten ze niet zomaar zonder waarschuwing een kruidengenezer dood. Dat is normaliter niet in hun belang om te doen. Veel van deze kruiden worden namelijk ook illegaal verbouwd en dus kan de onderwereld er toch wel aankomen. Maar als ze het echt uit de praktijk van een kruidengenezer willen hebben, gebeurt dat meestal via een overval of afpersing. Ze zullen je in ieder geval niet zomaar ver van je praktijk doodschieten en al zeker niet als je je praktijk nog moet inrichten. Ze had waarschijnlijk de kruiden waar ze haar werk mee moest gaan doen nog niet eens

in huis, daar ze nog moest inrichten.”

“Kan het dan zijn dat zij al wel bedreigd is om illegale kruiden te leveren zodra haar praktijk klaar was en dat zij gedreigd heeft naar het leger te stappen? Als jonge ondernemer kan ik me voorstellen dat zij een kwetsbare prooi is.”

“Daar ze al bezig was haar praktijk in te richten zal ze haar vergunning al wel hebben,” zei Timotei. “Kruidengenezers die nog maar net begonnen zijn, worden wel meer gemonitord. Juist om dit soort zaken te voorkomen. Ik acht het dus niet waarschijnlijk.”

“Ik kan me ook niet voorstellen dat ze haar exemplaar van Kruiden Vandaag wilden stelen,” zei Slyvina. “Het lijkt me toch dat je makkelijk aan een exemplaar kan komen.”

“Bij vakbladen is dat wel ietsjes ingewikkelder dan met een gewone krant,” zei Timotei. “Daar kranten algemeen nieuws brengen vind je daar altijd wel publiek voor en dus worden kranten vaak door krantenjongens die je op iedere hoek van de straat kunt zien lopen verkocht. Bij vakbladen ligt dat toch even anders. Die zijn namelijk gericht op een zeer specifiek publiek en dan wel publiek met verstand van zaken. Ik raad je af om te proberen een artikel in Kruiden Vandaag te lezen, want ik weet zeker dat je daar geen moer van zult begrijpen. Het zijn namelijk vooral studies die daarin staan waarin men heel schematisch te werk gaat en natuurlijk in termen praat die alleen mijn vakgenoten zullen begrijpen. Je begrijpt dat Kruiden Vandaag daarom echt niet in hele grote oplagen verschijnt zoals de Aeriaanse Gazet, het Volk van Aeria of de Aeriagraaf. En geldt natuurlijk ook voor de vakbladen in andere wetenschappelijke gebieden. Meestal worden die in kleinere oplagen gedrukt die je bij de receptie van hoge scholen of universiteiten dan kunt kopen. Vaak kunnen ze daar ook een order voor je plaatsen. Ik heb destijds een abonnement genomen. Kruiden Vandaag komt maar zes keer per jaar met een nieuw nummer en die krijg ik dan gewoon per koerier thuisbezorgd. Deze koeriers kunnen trouwens de

gewone krant komen brengen. Vooral het VAC Handelsblad, oftewel Vernieuwde Aeriaanse Courant, heeft veel lezers die hier gebruik van maken. Bij andere kranten is dat wat minder.”

“Van waar het VAC wel en andere kranten niet.”

“Dat weet ik niet,” zei Timotei. “Volgens veel Befindo's is dat omdat het VAC nogal een kakkrant zou zijn en dat een krant kopen van een 'ordinaire' krantenjongen op straat te min voor een gemiddelde kakker zou zijn. Maar of dat verhaal klopt, durf ik te bevestigen noch te ontkennen.”

“Maar goed, dat vakblad lijkt mij dus geen reden om iemand voor te vermoorden,” zuchtte Slyvina.

“Mij ook niet,” zei Timotei. “Hoe wist die moordenaar zeker dat Marjolein zijn beoogde doelwit was?”

“Ze voldeed aan het opgegeven signalement,” zei Slyvina. “Maar hoe dat signalement precies geformuleerd is, daarover laat hij geen letter los. Dit is ook vrij logisch. Vooral Vulpus huurmoordenaars zijn zich er goed van bewust dat het taalgebruik in de opdracht nogal eens een aanwijzing kan zijn naar de opdrachtgever. Ik hoop maar dat de Vulpi nog goede verhoortechnieken kennen die ik nog niet ken. Ik ken de Vulpi als hele lieve lieden, waar je echt hele waardevolle vrienden aan hebt. De exemplaren die echter het slechte pad zijn gaan bewandelen en daar hun carrière van gemaakt hebben, zijn vaak gevaarlijker dan hun collegae onder de Befindo's. En ook vaak een stuk moeilijker om aan de praat te krijgen. Bij misdadigers die zichzelf verhuren, zijn vooral voor hele vuile zaakjes, zoals het plegen van een moord, de Vulpi dan ook erg populair. Ze zijn snel, ze handelen grondig, hun slachtoffers maken doorgaans geen schijn van kans en je moet van goede huize komen om ze zo ver te krijgen dat ze ook maar iets loslaten waarmee de identiteit van de opdrachtgever te achterhalen is.”

Slyvina nam een slok sap.

“Ik denk dus ook niet dat ik via de huurmoordenaar dichterbij de opdrachtgever kan komen,” zei Slyvina. “Ik zal een manier

moeten vinden om het hele sociale netwerk van Marjolein ondersteboven te keren. Vrienden, familie, studiegenoten. En hopelijk vind ik dan iemand die een licht op de zaak kan laten schijnen.”

VII

“Goedemiddag, meneer,” zei Slyvina vriendelijk. “U bent dus Sha, heer van het huis van Maan en ik begrijp dat u het slachtoffer, Marjolein, dochter van het huis van Tijn, persoonlijk gekend heeft.”

“Zeker,” zei Sha. “Ik was haar professor zoals ik dat nu ook ben voor haar jongere zus, Rozemarijn.”

“Jongere zus?” zei Slyvina. “Dit hebben haar ouders me niet verteld.”

“Dit waarschijnlijk omdat ze haar niet verder in de zaak wilden betrekken dan strikt noodzakelijk,” zei Sha. “De twee meiden schelen ruim vijf jaar met elkaar.”

“Lijkt Rozemarijn een beetje op haar zus?”

“Absoluut niet,” zei Sha. “Waar Marjolein kenmerkend was door haar gladde bruine haar, diep bruine ogen en haar grote bril, heeft Rozemarijn juist blond haar, een gezicht vol sproeten, diep blauwe ogen en ook een veel boller gezicht. En waar Marjolein toch wel een dame was die niet op haar mondje was gevallen en zich meteen uitsprak als er naar haar mening dingen niet kloppen is Rozemarijn juist vrij stil, wat meer afwachtend en ook niet iemand die echt uit zichzelf van alles onderneemt. Rozemarijn heeft duidelijk ietwat meer aansturing nodig, waar Marjolein juist erg zelfstandig was. Wil niet zeggen dat de meiden qua intelligentie voor elkaar onder doen en denk ook niet dat Rozemarijn zo maar alles wat je zegt klakkeloos aanneemt. In dat opzicht is ze net zo kritisch als haar zus. Maar waarom vraagt u of de meisjes op elkaar leken?”

“Zoals u weet is de dader een huurmoordenaar,” zei Slyvina. “De huurmoordenaar heeft zelf geen flauw benul wie hij nu eigenlijk heeft doodgeschoten en waarom. Hij had alleen maar een opdracht iemand te vermoorden en Marjolein voldeed aan het signalement wat hij bij zijn opdracht had doorgekregen. En

meer hebben we nog steeds niet uit hem gekregen.”

“Ik ben echter verbijsterd dat uitgerekend Marjolein dit moest overkomen,” zei Sha. “Ze was misschien een lastige leerling, daar ze overal kritiek op had, maar het was wel altijd onderbouwde kritiek en ik heb zelfs nog het nodige van haar geleerd. En de grote rotte toestand die u aan het licht bracht met de zaak in die sterrenwacht, heb ik binnen de kruidengeneeskunde nog niet meegemaakt. Ik kan me dus niet voorstellen dat er iets van die strekking aan de hand was.”

“Goed, misschien kunt u me wel wat meer vertellen dan haar ouders konden,” zei Slyvina. “Die zijn, om begrijpelijke redenen, nog veel te emotioneel. Weet u of Marjolein betrokken was in een strijd om de boys?”

“De boys lieten haar allemaal links liggen,” zei Sha minachtend. “Ze vonden haar bril maar niks. Daar voelde ze zich vaak minder door, maar ik heb haar al verteld dat jongens die een meisje daarop beoordelen ook geen meisje waard zijn, dus dat ze dat soort jongens ook maar beter kwijt dan rijk kan zijn. Ze had het ding gewoon nodig en ze mag van geluk spreken dat ze het ding kon betalen. Veel Befindo's zijn niet gezegend met een budget dat je toestaat een bril aan te schaffen. Enig idee wat een bril kost?”

“Geen flauw idee,” zei Slyvina. “U begrijpt een slecht-ziende Elf schijnt nog altijd beter te kunnen zien dan een goed-ziende Befindo.”

“Voor duizend Shilders heb je een extreem goedkoop modelletje,” zei Sha. “De meeste brillen kosten meer. Befindo's die echt niet zonder bril kunnen moeten daar echt voor sparen of soms zelfs een lening voor afsluiten.”

“Ja, nu we het over leningen hebben,” zei Slyvina. “Reguliere schuldeisers zullen doorgaans niet met een huurmoordenaar komen. Handelaren in verboden middelen wel en gokschulden kan ook een reden zijn. Weet u of ze met een van beiden iets te maken heeft.”

“Als ik nu ooit één leerling heb gehad van wie ik me dat echt

niet kan voorstellen is zij het wel,” zei Sha vol overtuiging. “Alcohol dronk ze zeer zelden en verboden middelen, vond ze maar niks. Één van haar kritische vragen was er ook op gericht of in bepaalde situaties wel een zwaar kruidenmiddel met ingrediënten die je zonder ontheffing niet in huis mag hebben het middel wel echt nodig was of dat er geen andere wegen waren. Ze nam het heel serieus dat je bepaalde brouwsels niet zomaar zonder noodzaak tot je moet nemen. En gokschulden kan ik me al helemaal niet voorstellen. Veel leerlingen zag ik in de kantine geregeld kobud spelen, maar zij weigerde dat altijd. Kobud is een spelletje waarin, als je een beetje pech hebt, je in een korte tijd extreem veel geld kunt verliezen. Marjolein was van mening dat alleen achterlijke idioten om geld spelen. Ik wil niet zeggen dat ze niet van spelletjes hield, ze was redelijk goed in Chark en ik heb me laten vertellen dat ze ook goed was in Pymtheg. Maar goed, dat zijn beiden spelletjes waarbij je geen geld inzet. Ik kan me dus niet voorstellen dat ze diep in de gokschulden zat.”

“Politieke opvattingen?”

“Daar hield ze zich afzijdig van,” zei Sha. “Ze had aan niks een grotere hekel dan aan de politiek. “Wat moet ik met een stelletje minkukels die alleen maar de hele dag ruzie maken en er haast op getraind zijn het paard altijd achter de wagen te spannen.” Dat zei ze er altijd over. Ik moet zeggen, dat ze eigenlijk wel een punt had. Ik kan niet zeggen dat ze politiek geheel onbewust was. Ik heb ook begrepen dat ze bij verkiezingen wel naar de stembus ging, maar dat ze nu niet echt het idee had dat het veel uithaalde. Ze vond het wel belangrijk om in grote lijnen wel een beetje op de hoogte te zijn, maar meed het onderwerp eigenlijk zo veel mogelijk.”

“Religieuze overtuigingen die erg afweken?”

“Religie was aan haar niet echt besteed,” zei Sha. “Ze deed er echt weinig uitspraken over en als ze de namen van de goden al noemde was dat meestal in spreekwoordelijke zin. Veel spreekwoorden die hier in Aeria gangbaar zijn vinden hun

oorsprong in het geloof. Ze vond religie eigenlijk vooral een persoonlijke zaak. Ik heb wel begrepen dat ze wel braaf diensten bijwoonde in tempels, maar ze stond het geloof nooit te verkondigen en moest ook niets hebben van als anderen het verkondigden. Ze had daar eigenlijk een neutrale houding over. Ik durf echt niet te zeggen of ze überhaupt gelovig was.”

Slyvina kon even niks meer bedenken wat tot een motief voor deze moord kon leiden.

“Ik merk dat het u ook verbijstert hoe een meisje zoals Marjolein door een huurmoordenaar kon worden vermoord,” zei Sha. “Ook ik heb al over vele motieven nagedacht toen ik hiervan hoorde, maar het een lijkt mij nog onwaarschijnlijker dan het ander. Er moet haast wel een reden zijn, maar echt alles wat ik kan bedenken waarom je een moord zou begaan, kan ik niet rijmen met Marjolein. Ik zal zeker mijn oren openhouden. Als ik echt iets hoor waarvan ik me zou kunnen bedenken dat het aansluit bij Marjolein, wat wellicht aanleiding zou kunnen zijn voor deze huurmoord, zou ik u graag op de hoogte houden.”

“Dat is goed,” zei Slyvina. “Als ik niet in het paleis zelf ben, kunt u eventuele berichten voor mij gewoon aan de wacht doorgeven.”

“Dat zal ik zeker doen,” zei Sha. “Oh, tussen haakjes. Jij was toch bevriend met Timotei? Zou je namens mij haar even mijn complimenten willen geven. En misschien ook nog een dikke kus, ja, als ik die zelf geef, wordt mijn vrouw boos. Haar studieverslag over Yakrudakruid in Kruiden Vandaag is voor mijn eigen studies van onschatbare waarde gebleken.”

“Ik wist niet eens dat ze zelf ook voor Kruiden Vandaag schreef,” zei Slyvina. “Dat heeft ze me nooit verteld. Maar ik zal je complimenten zeker aan haar overbrengen.”

“Dank je,” zei Sha.

VIII

Slyvina staarde naar haar mok thee, terwijl ze in de ontvangstruimte van het paleis op een bankje zat. Nog altijd was er niet het kleinste aanknopingspunt dat tot de oplossing kon leiden van het drama wat zich enkele dagen geleden voor de poort voltrok. De huurmoordenaar zat nog steeds in de kerker en liet helemaal niets meer los en verder wist niemand in de sociale kring van het slachtoffer waarom iemand haar van het leven zou willen beroven en dit zelfs zo noodzakelijk was dat er een huurmoordenaar voor ingezet moest worden.

Kolonel Syldeyn had echter al het bevel gegeven een huiszoeking uit te gaan voeren in het pand wat door Marjolein gehuurd werd zodat ze daar haar praktijk zou kunnen inrichten. Maar daar dat allemaal nog in de voorbereidende fase was, betwijfelde Slyvina dat dat iets zou opleveren. Ook de flat die Marjolein huurde zou doorzocht gaan worden. Als er ook maar één clue moest bestaan zou het daar moeten liggen.

Met tegenzin dronk Slyvina haar mok verder leeg. Ze wilde net opstaan toen ze opeens een vrouw zag binnenlopen. Slyvina keek nog eens goed? Nee! Dat kon niet! Marjolein is dood. Maar deze vrouw... De vorm van dat gezicht... dat haar en ook zij had net als Marjolein een grote bril op haar neus. Slyvina stond op en liep meteen met grote passen richting deze vrouw.

Opeens had ze de punt van een speer tegen haar neus.

“HALT! Wat moet jij, Elf? Identificeer uzelf!”

Slyvina keek verschrikt naar de wachter.

“Mijn naam is Slyvina, dochter van Edric,” zei Slyvina geschrokken.

“En wat...”

“Laat maar, Fester,” zei de vrouw. “Laat je wapen maar zakken.”

“Maar mevrouw de gouverneur...”

Slyvina keek verbaasd.

“Gouverneur?”

“Mijn naam is Aziëlla Pyèrra Fradique Azbanella, dame van het huis van Gandron,” zei de vrouw kalm. “Ik ben de gouverneur van de staat St. Aziëlla. Het is gebruikelijk voor de staten Gandron en St. Aziëlla dat een net aangestelde gouverneur een officieel bezoek brengt aan de gouverneur van de andere staat.”

“Oh,” zei Slyvina.

De gouverneur bekeek Slyvina van top tot teen.

“Fascinerend,” zei ze. “Oh, het spijt me, ik begrijp dat het een beetje gênant overkomt. Hoewel ik al in aanloop naar de verkiezingen al diverse keren over Elfen heb moeten debatteren, moet ik eerlijk bekennen dat het de allereerste keer is dat ik er in eentje in levende lijve ontmoet. Het was een verkiezingsbelofte van mij om de Elfen die in St. Aziëlla wonen ooit een keertje op mijn kantoor te ontvangen en dan ontmoet ik de eerste Elf dus zo ver van huis. Enfin, mijn excuses, het is niet mijn bedoeling je lastig te vallen met de politieke situatie in St. Aziëlla. Ik had al in de krant gelezen dat je belast was met het onderzoek naar de moord die hier een paar dagen geleden is gepleegd. Ik hoop dat u begrijpt dat ik de kans onwaarschijnlijk acht dat ik u ermee kan helpen, maar ik snap dat iedereen die binnenkomt bevragen onderdeel van uw werk is.”

“Mijn excuses,” zei Slyvina. “Ik denk dat ikzelf een beetje te hard van stapel liep, mevrouw Aziëlla. Ik moet inderdaad bekennen dat mijn onderzoek behoorlijk aan het vastlopen is. Ik verloor mezelf een beetje, daar u als twee druppels water lijkt, op de jongedame die hier enkele dagen geleden is vermoord.”

De gouverneur Slyvina nu erg verbaasd aan.

“Ik *lijk* op het slachtoffer?”

“Het slachtoffer schat ik wel ietwat jonger in,” zei Slyvina.

“Maar verder ja. De vorm van uw gezicht, de kleur van uw haren, zelfs de wijze waarop u ze achter uw hoofd met een klip bij elkaar gebonden heeft. En het slachtoffer heeft zelfs precies zo'n zelfde bril als u.”

“Dat is wel heel erg frappant,” zei de gouverneur.

“Het enige verschil is dat haar bril haar, inmiddels gesloten ogen groter maakten en die van u juist kleiner,” zei Slyvina. “Ik weet echter wel dat zij ook net als u bruine ogen heeft.”

“Is het lichaam nog niet vrijgegeven voor de uitvaart?”

“Nee,” zei Slyvina. “Ik weet wel dat Kolonel Syldeyn van plan was dat morgen alsnog te doen, daar zij niet verwacht dat we nog echt iets bruikbaars zouden vinden.”

“Breng mij er dan heen,” zei de gouverneur. “Het is niet dat ik je wantrouw, maar ik zou dit toch graag even met mijn eigen ogen willen bekijken.”

IX

Gouverneur Aziëlla keek vol verbijstering naar het gezicht van Marjolein toen het laken van diens gezicht werd gehaald.

“Ongelooflijk,” zei ze. “Ik zou haast zweren dat ik naar mezelf in de spiegel aan het kijken was. En je hebt nog steeds geen idee over de toedracht?”

“Het enige wat ik uit de huurmoordenaar heb gekregen die het dodelijke schot heeft gelost,” zei Slyvina, “is dat dit meisje aan het signalement voldeed van de persoon die gedood moest worden. Omdat dit meisje totaal niet politiek actief is, had ik een politiek motief ook weggestreept. En ik weet niet of u het graag wilt horen, maar als u al het onmogelijke elimineert, moet dat gene wat er overblijft, ook al is het onwaarschijnlijk, wel de waarheid zijn. Ik zit me af te vragen of u niet het beoogde slachtoffer was en Marjolein gewoon de pech had als twee druppels water op u te lijken.”

“Ik snap dat je dat denkt, meisje,” zei gouverneur Aziëlla. “En als omstandigheden anders waren zou ik dat idee meteen verworpen hebben, maar ook ik kan even niks anders bedenken. Jij en ik hebben in ieder geval een hoop te bespreken, want je begrijpt dat ik echt zeker wil weten dat er geen andere verklaring is dan dat het hier om een vergismoord zou gaan.”

De gouverneur leek moeite te hebben haar tranen binnen te houden.

“U hoeft zich voor mij niet te generen,” zei Slyvina. “Ik heb al geregeld Befindo's, in tranen zijn uitbarsten. Het hele idee dat dit meisje slachtoffer kan zijn van een vergissing maakt mij ook een beetje emotioneel.”

“Een vrouw in mijn positie moet leven met twee gezichten,” zei gouverneur Aziëlla. “Eentje voor het publiek en eentje voor als ze alleen is.”

“Dat geldt voor een vrouw in mijn positie ook,” zei Slyvina. “Voor mij komt de dood namelijk geregeld heel dichtbij.”

Slyvina draaide zich naar de wachter bij de deur.

“Zou u een kamer kunnen regelen waarin ik mevrouw de gouverneur alleen kan spreken?”

De soldaat salueerde en verliet de kamer.

Slyvina keek naar de gouverneur die haar grote bril even had afgezet en met een zakdoek haar tranen moest wegvegen.

“Dit is verschrikkelijk,” zei ze snikkend. “Zo jong nog. Haar naam ken ik alleen omdat hij in de krant vermeld stond. Ik weet niet eens of ze een vriendje had, hoe ze haar brood verdiende. En nu lijkt ze in mijn plaats gestorven te zijn.”

“Ze was nog vrijgezel,” zei Slyvina. “Ze had zojuist haar studie kruidengeneeskunde afgerond en had net een pand gehuurd om in een voorstad van Gandron haar praktijk in te kunnen richten.”

“Kruidengeneeskunde?” zei de gouverneur en er kwam toch nog even een lachje tussen haar tranen door. “Dan lijkt ze in dat opzicht in ieder geval *niet* op mij. Ik vind kruidengeneeskunde een prachtig vak en ik weet wat ik zeg, daar ik me nog goed herinner hoe een kruidengenezer mij als zesjarig meisje van een een extreem hevige buikpijn verlostte, die, zo vertelde mijn moeder mij later, dodelijk geweest had kunnen zijn als die kruidengenezer niet zo'n verschrikkelijk goede vakman was. Maar het is mij altijd wel duidelijk geweest dat ik niet voor kruidengeneeskunde, of om het even welke andere vorm van geneeskunde in de wieg gelegd was.”

“Haar jongere zus studeert ook kruidengeneeskunde,” zei Slyvina. “Bij dezelfde professor die Marjolein zelf heeft opgeleid.”

“Dan zal ik vanavond in de kapel van het paleis niet alleen een kaarsje aansteken ter nagedachtenis van Marjolein, maar zal ik ook een gebed tot Yasathar, Malabia en al hun kinderen richten dat haar zus, hoe heet ze eigenlijk?”

“Rozemarijn,” zei Slyvina.

“Nou goed, dat Rozemarijn een mooie carrière in de kruidengeneeskunde tegemoet mag zien.”

X

Slyvina lag nu op het divan in het kantoortje van gouverneur Handryko met op de divans tegenover haar gouverneur Handryko zelf en gouverneur Aziëlla.

“Goed, juffrouw Slyvina,” zei gouverneur Handryko. “Ik hoop dat u begrijpt dat ik een beetje perplex sta met wat de wacht me zojuist vertelde. Dus u denkt dat Marjolein, dochter van het huis van Tijm, dus per vergissing is vermoord en dat gouverneur Aziëlla, dame van het huis van Gandron, het eigenlijk beoogde doelwit was?”

“Daar houd ik wel sterk rekening mee,” zei Slyvina. “Ik zie geen enkele reden waarom een huurmoordenaar zou worden ingezet om een zojuist afgestudeerde kruidengeneeskundige om zeep te helpen en tot nu toe heeft ook niets wat we gedaan hebben in ons onderzoek naar haar achtergronden ook maar iets van een motief opgeleverd. Een politica daarentegen, is natuurlijk andere koek. Volgens mij heeft iedere politicus wel vijanden en ik kan me best voorstellen dat jullie soms zaken nastreven waar belanghebbenden alles behalve blij van worden. Daar gouverneur Aziëlla ook als twee druppels water op het slachtoffer lijkt en ik uit de huurmoordenaar niets meer heb gekregen dan dat Marjolein aan het signalement voldeed. Maar ik begreep dat u voordat u naar deze kamer kwam ook het lichaam nog eens even bekeken heeft en u moet toch toegeven dat de gelijkenissen tussen Marjolein en gouverneur Aziëlla treffend zijn.”

“Ja, dat laatste is zonder meer waar,” zei gouverneur Handryko. “Als ik niet beter zou weten, zou ik haast denken dat de gouverneur een oudere zus van het slachtoffer was.”

“Wat mij natuurlijk tot de vraag brengt of er enige relaties zijn tussen u en het huis van Tijm,” zei Slyvina.

“Tot zo ver ik weet niet,” zei gouverneur Aziëlla. “Nu zal ik

niet pretenderen dat ik de hele stamboom van het huis van Gandron van buiten ken, maar er zijn mij geen huwelijken bekend met het huis van Tijm. Via mijn moeders kant ben ik een rechtstreekse nazaat van Gryon en Bella en dus ook van Oranya, de stichter van het huis van Gandron. Mijn vader komt uit het huis van Reüsmattor. En natuurlijk heb ik daarmee nog grootouders uit nog niet genoemde huizen namelijk Pallamayer en Gröhtamor. We zullen dus heel veel takken terug moeten om een binding met het huis van Tijm te vinden, als die er überhaupt is.”

“Wat mij opvalt is dat u van het huis van Gandron bent,” zei Slyvina. “Dat is ook de naam van deze staat, maar u bent gouverneur van de staat St. Aziëlla.”

“Niet zo vreemd als het lijkt,” zei Aziëlla. “Oranya is de stichter van het huis van Gandron en tevens de stichter van de staat Gandron. Zij is echter nooit zelf gouverneur geweest en haar man trouwens ook niet. Sterker nog ik ben de eerste telg van het huis van Gandron die het ambt überhaupt geambieerd heeft en dan ook gouverneur is geworden. Nu moet gezegd worden dat Oranya gehuld gaat in mysterie. Drie van haar kinderen zijn echter wel bekend. Of dat de enige drie zijn of dat ze er meer had, is ook niet bekend. Haar oudste zoon, Seheänus, schijnt tijdens de genocide van Quayaro, naar de Elfen overgelopen te zijn om hen te helpen weerstand tegen Quayaro te bieden. Volgens legenden zou hij met een Elfenprinses zijn getrouwd. Gryon was getrouwd met de mysterieuze Bella. Een huisloos meisje, maar eentje die bij velen nog wel vragen oproept. Volgens sommige idioten was zij de godin Poubelle zelf.”

Gouverneur Aziëlla moest even lachen. “Ja, sommige idioten verzinnen van alles. In ieder geval hebben die twee belangrijk werk verricht om het verscheurde Aeria weer bij elkaar te brengen. En het derde bekende kind was Aziëlla en dat ik dezelfde voornaam heb is beslist geen toeval. Zij ontdekte het eiland waar St. Aziëlla deel van uit maakt samen met de staten

Barun en Pi. De dochter van Aziëlla, Azbanella heeft daar uiteindelijk de staat St. Aziëlla opgericht en de staat ook naar haar moeder vernoemd. Waarom de prefix “St” is toegevoegd is mij nog niet helemaal duidelijk, daar de oude Aziëlla beslist geen heilige was. In officiële context bedoel ik dan. Het is mogelijk dat Befindo's na hun dood heilig verklaard worden, maar dat is met de oude Aziëlla, zoals we haar altijd noemen nooit gebeurd. Nu richtte Azbanella ook het huis van St. Aziëlla op. Gryon en Bella hebben hun gezin uiteindelijk ook op St. Aziëlla grootgebracht, maar we weten bijna wel zeker dat Oranya meer kinderen moet hebben gehad, gezien het voortbestaan van het huis van Gandron in Gandron zelf, hoewel we ook weten dat enkele kinderen en kleinkinderen van Gryon en Bella uiteindelijk weer naar Gandron zijn verhuisd. Het huis van Gandron is dus in ieder geval in beide staten goed vertegenwoordigd en staat in beiden staten ook behoorlijk hoog in aanzien.”

“Interessant,” zei Slyvina.

“Het is trouwens ook uit eerbetoon aan de oude Aziëlla, dat vrijwel iedere generatie binnen het huis van Gandron ten minste één meisje levert met de voornaam Aziëlla,” zei gouverneur Aziëlla. “En vrijwel alle andere vrouwen die in het huis van Gandron geboren zijn, hebben de naam “Aziëlla” wel ergens in hun doopnamen staan. Als je dus ergens een dame binnen het huis van Gandron tegenkomt bij wie dat niet in haar naam staat, weet je zeker dat je met vrouw te maken hebt die via een huwelijk in het huis van Gandron terecht is gekomen.”

“Op die manier,” zei Slyvina. “Maar even ter zake, werd u de afgelopen tijd bedreigd?”

“Al vanaf dat ik politiek actief werd,” zei gouverneur Aziëlla. “Maar je moet begrijpen meisje, een politicus die in een decade minder dan veertig doodsb bedreigingen krijgt, bestaat in Aeria helemaal niet. Als je dus maar lang genoeg werkzaam bent in de Aeriaanse politiek zijn doodsb bedreigingen je gewoon.”

“Daar moet ik aan toevoegen,” zei gouverneur Handryko, “dat

mijn ambtgenote het dan alleen nog over heeft over directe bedreigingen met de dood. Doodsverwensingen hebben we dan nog niet meegerekend en verwensingen en bedreigingen die niet betrekking hebben met de dood hebben we dan nog niet eens meegerekend. Het niveau van een gemiddelde Befindo is niet altijd even denderend.”

“St. Aziëlla is een democratie,” zei gouverneur Aziëlla. “En het volk heeft de volmacht zelf debatten aan te vragen met bestuurders en daarin gaat St. Aziëlla veel verder dan vele andere staten. Doch, dit kan niet altijd weerhouden dat het niveau soms niet veel verder gaat dan de vraag of ik achterlijk ben, of een hoop bedreigingen. We hebben nog wel een weg te gaan hier. Maar ik kan je zeggen, dat het er in het parlement van St. Aziëlla ook niet altijd veel beter aan toegaat dan elders in Aeria.”

“Maar dat zouden toch professionals moeten zijn,” zei Slyvina verbaasd.

“Je zou eens een debat moeten bijwonen en je komt er wel achter hoe professioneel veel parlementariërs zijn,” zei gouverneur Aziëlla. “Vooral als hun tegenstander wel professioneel te werk gaat, zijn argumentatie goed onderbouwt en er eigenlijk geen speld tussen te krijgen is.”

“Dan gaan proberen je te kwetsen op basis van dingen die persoonlijk zijn en met de inhoud niet veel meer te maken hebben,” zei gouverneur Handryko. “Word je nooit echt blij van.”

“Integendeel,” zei gouverneur Aziëlla. “Ik word altijd ontzettend blij als een aanval ontzettend kwetsend is, omdat ik denk, wel, als ze iemand eenmaal persoonlijk gaan aanvallen, het betekent dat ze geen enkel politiek argument meer over hebben.”

Aziëlla keek even op toen er werd geklopt.

“Ah, dat zal een bediende zijn met de karaf wijn waar ik om gevraagd had,” zei gouverneur Handryko. Hij stond op en kwam met de karaf terug. “Normaliter, dient een wachter zich

aan, maar ik denk dat we dingen te bespreken hebben waar we de wacht beter even buiten kunnen houden.”

“Zeker,” zei gouverneur Aziëlla. “Het zit namelijk zo, Slyvina. Als het klopt dat Marjolein per vergissing is vermoord en ik het beoogde doelwit was, is en blijft het moord en geen poging tot moord, ik neem aan dat je dat weet.”

“Ja,” zei Slyvina.

“Punt is wel dat, hoewel het verkeerde slachtoffer is gevallen, dat de kans groot is, dat er een politiek motief achter zit,” ging Aziëlla verder. “En dan zou het een politieke moord zijn. Dat het beoogde slachtoffer dan ook nog eens een keer een gouverneur is van een andere staat die een officieel bezoek brengt aan Gandron, kan maken dat de procureur wel eens kan gaan inzetten op een Federaal levensdelict. De straffen die daar op staan zijn niet mals. Daar ik natuurlijk wel een idee heb wie er belang bij mijn dood zouden hebben, moet ik om die reden voorzichtig zijn met het noemen van namen. Als uiteindelijk blijkt dat de moord wel degelijk op Marjolein gericht was zou ik anders een heel groot politiek probleem hebben.”

“Het politieke aspect is misschien voor gouverneur Aziëlla nog het minste probleem,” zei gouverneur Handryko. “St. Aziëlla heeft zelf officieel de doodstraf afgeschaft, maar als zittend politicus kun je wel levenslang krijgen als je opzettelijk iemand via het Federaal Recht ter dood veroordeeld weet te krijgen, puur uit eigenlijk gewin.”

“Sterker nog,” zei gouverneur Aziëlla. “Er staat zelfs een clausule in het artikel over de doodstraf in de grondwet van St. Aziëlla die ervoor kan zorgen dat als je, als actief politicus iemand via het Federale Recht of het recht van een andere staat ter dood veroordeeld heb weten te krijgen, dat je dan, mits zou bewezen verklaard kan worden dat jij dit voor elkaar gekregen hebt door opzettelijk een gerechtelijke dwaling te forceren, kan de rechter besluiten om jou dezelfde straf op te leggen die de persoon die daar het slachtoffer van is geworden dan ten onrechte zou hebben gekregen. Voorwaarde is wel dat de

executie reeds is uitgevoerd voordat jijzelf dan geëxecuteerd wordt.”

“Goed, ik begrijp dus dat u uw leven op het spel zet als u zo maar tegen mij mensen verdacht zou maken,” zei Slyvina. “Nu ben ik mezelf er toch wel van bewust, daar het hier om een misdrijf kan gaan die als Federale misdaad gezien kan worden en nog wel een levensdelict dat ik door de opdrachtgever aan te wijzen hem potentieel de dood injaag omdat de kans op de doodstraf inderdaad groot is.”

“Heeft u wel eens tijdens uw carrière een executie bijgewoond?” vroeg gouverneur Handryko.

“Nog niet sinds ik zelfstandig werk,” zei Slyvina. “Ik heb er al wel diverse bijgewoond toen ik nog assistent van Suneau was. Daarvoor zelfs al.”

“Ja, dat brengt ons wat dichterbij het punt,” zei gouverneur Aziëlla. “Ik liet al eerder ontvallen dat ik graag alle Elfen die in St. Aziëlla verblijven eens wilde spreken. Jij bent zelf ook een Elf en ik neem aan dat je ooit als slavin naar Aeria gekomen bent.”

“Dat is correct,” zei Slyvina. “Ik ben door het Syndicaat toen verkocht aan het huis van Kraaijenstein. Oorspronkelijk als seksspeeltje, maar omdat de vrouw van mijn meester gedreigd had zijn penis eraf te snijden als hij ooit seks met mij zou hebben, heb ik die rol nooit vervuld. Zijn zoon en tevens mijn tweede meester was homoseksueel. Hij was wel bijzonder op mij gesteld en heeft me dus altijd respectvol behandeld ook al was ik officieel zijn slavin. En voor zijn zoon Suneau, was ik eigenlijk alleen maar zijn dienaar op papier. Hij was als puber al verliefd op mij. Hoewel hij, via een gearrangeerd huwelijk, officieel aan een andere vrouw gekoppeld was, met wie hij ook kinderen heeft gehad, was ik zijn enige ware liefde.”

“Hoe vond de vrouw van Suneau dat?” vroeg gouverneur Handryko.

“Ze had er geen moeite mee,” zei Slyvina. “Integendeel zelfs. Zij hield er ook een andere lover op na. Ik heb er met mijn

krachten als ingewijd priesteres van Amora voor proberen te zorgen dat ze daar geen kinderen aan overhield, hoewel ik niet kan uitsluiten dat het niet alsnog enkele keren is gebeurd. Ik moet dus zeggen dat ik weliswaar slavin was, maar ik het eigenlijk met mijn meesters erg getroffen heb. Ja, zelfs mijn eerste meester die me alleen als seksspeeltje kocht, ook al was ik voor hem niet veel meer een voetveeg, doch hij heeft me nog relatief goed behandeld.”

“Maar je weet dat niet alle Elfen het zo goed getroffen hebben als jij?” vroeg gouverneur Aziëlla.

“Dat weet ik maar al te goed,” zei Slyvina. “Sterker nog, ik heb ooit, samen met Suneau een zaak gedaan waarin een slaaf zijn meester had vermoord in pure wanhoop. Ik kan nu niet vertellen wat die meester zijn slaaf allemaal heeft aangedaan. Het was wel verschrikkelijk. Het feit de Elf in kwestie hiervoor is geëxecuteerd is een herinnering die eigenlijk nog steeds als een molensteen om mijn nek hangt. Ik probeer het te vergeten, ziet u.”

“Heel juist,” zei gouverneur Aziëlla. “Laat me je vertellen dat St. Aziëlla een van de strengste grondwetten heeft van heel Aeria, als het al niet de allerstrengste grondwet is. In St. Aziëlla zeggen ze ook wel eens dat politici gijzelaars van het volk zijn. De rechten van burgers zijn absoluut in zeer vergaande mate beschermd en het is extreem lastig voor een politicus om hieraan te toornen. Één ding is echter in St. Aziëlla niet beschermd en dat is de bescherming van Elfen. Strikt genomen zijn de Elfen illegaal in het land. Ik heb begrepen dat jij en je levenspartner door Hare Majesteit persoonlijk Aeriaans staatsburgerschap hebben verkregen en zelfs haar protegés zouden zijn. Maar je begrijpt dat jij daarmee voor een Elf in Aeria in een extreem bevoorrechtte positie bent. Voor jou gelden nu dezelfde beschermingen als voor iedere andere staatsburgers, dit zijn natuurlijk de Befindo's en de Vulpi. In de wet staat echter niet specifiek beschreven dat staatsburgerschap alleen toegekend kan worden aan Befindo's